

O I S

O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberální chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Podzim nás dlouho napínal, ale později nás přeče jen oblažil prosluněnými dny zvoucimi k procházkám a výletům. A také oranžovou v krajských volbách. Překvapuje mě, jak hamižní dovedeme být vůči poplatkům u lékaře, který je ve výši kávy v restauraci nebo jízdného v metru. A je nám jedno, že eliminaci zbytečných ošetření zbude víc peněz na ta závažná onemocnění.

Motto

„Dědičnost je to, na co věříme, když máme inteligentní dítě“.

Z citátů, reklam, inzerátů a...

„Náš krém s cementem zpevní vaši pleť a spolehlivě zaplní rýhy celulitidy“.

„Přítel je ten, kdo o tobě ví všechno a přesto tě má rád“.

„Nikdy se neboj stínů, protože každý stín znamená, že někde nablízku je světlo“.

„Žádné dítě není tak roztomilé, aby matka nebyla šťastna, když konečně usne“.

„Že dítě začíná dospívat poznáme nejlépe z toho, že už nechce vědět, jak přišlo na svět, a nechce říct, kam jde“.

„Příмка je nejkratší vzdálenost mezi dítětem a čímkoli, co se dá rozbít“.

„Ten, kdo řekl, že štěstí se nedá koupit, zapomněl na štěňata“.

„Když mluvíš, musí být tvá řeč lepší než mlčení“.

Víte, že?

- Sugescie a autosugescie, homeopatie...zajímavý článek.
<http://www.osel.cz/index.php?clanek=3863>
- Alzheimer a brambory. Alzheimerova choroba je hlavním viníkem demence u starší populace. Odhaduje se, že postiženo je 12 milionů osob. Příčina nemoci není objasněna, ale má se za to, že rozhodující roli zde hraje nadměrná tvorba amyloidu v mozku. Robert Friedland se svými kolegy zkouší vyburcovat imunitní systém podáváním bramborového viru. Zatím jen u myši. Imunitní aparát na to zareagoval tvorbou protilátek, které byly schopny napadnout nejen bramborový virus, ale také beta amyloid, tedy protein, o němž si myslíme, že Alzheimerovu chorobu způsobuje.
<http://www.osel.cz/index.php?clanek=3857>
- Podivné molekuly zbavují oblohu kyselých dešťů. Že něco atmosféru čistí se ví již zhruba čtyřicet let. Přesto je objevení tohoto záhadného „čistícího prostředku“ překvapením. Jedná se o molekulu OH-HONO₂, která má dvě vodíkové vazby. Odhalená molekula těmito vazbami získala zcela neočekávané vlastnosti. Tak třeba reakce, jichž se účastní, probíhají rychleji při nižší teplotě. Nebo, rychlost reakce se mění v závislosti na atmosférickém tlaku, což také nebývá zvykem.
<http://www.osel.cz/index.php?clanek=3847>

Sahara

Po saharských písečných dunách ladně klouzaly první paprsky vycházejícího slunce. Narušily noční klid a mrazivý chlad, důsledek čilé noční tepelné komunikace křemenných struktur s věčně hladovými hlubinami vesmíru, lačnicími po každém paprsku

energie. Tato komunikace probíhala již po desítky tisíc let, ale její charakter se postupně měnil, jak jednotlivé shluky dun nacházely vzájemné rezonance svých tepelných polí, podrobily svá já tepajícímu rytmu Sahary. Naučily se využívat větru k přeskupování svých jemných struktur a tak triliony vlnek daly vzniknout dynamické struktuře jedinečné na této planetě jak co do kapacity, tak rychlosti zpracování informací. Sahara žila, i když zcela jiným životem, než pomalé a pomíjivé biologické formy, které velkoryse trpěla na svých nekonečných pláních.

Jak se slunce vyhoupllo nad obzor, lehký vánek se zvolna roztančil po moři písečných hřebenů a rozezpíval symfonii skřípavých infrazvuků. Saharou proběhlo lehké zachvění. Zatímco její západní část ještě tonula v temnotě a předávala svá snová poselství partnerům v hlubinách prostoru její východní část prozářená sluncem bouřlivě regenerovala svá tepelná pole. Byla-li noční tvář Sahary introvertní, více zahleděná sama do sebe, pak její denní tvář tepala čilým všeobjímajícím rytmem starosti a péče o celou planetu. Jednotlivá zrnka písku do sebe narážela ve zdánlivém chaosu, aby ve své nicotnosti dala vzniknout řádu. Jejich metabolismem nebyla chemie, ale fyzika.

Za jedním anonymním písečným přesypem leželo malé sportovní letadlo. Podvozek hluboko zanořený do písku, zlomenou vrtuli a motor zabořený do písku. Svým vzhledem a pestře žluto-červeným trupem působilo poněkud bizarně v tomto křemenném mlčícím světě. Vedle něho na písku ležel muž středních let oblečený v pilotní kombinéze. Navenek nejevil známky života, ale jeho srdce zvolna tepalo. Když první paprsky slunce ozářily tuto truchlivou scénu a závan větru pohladil mužovu tvář, jeho víčka se pohnula a muž otevřel oči. Chvilí nevěstičně zíral kolem sebe a pak se mu zvolna začaly vracet vzpomínky. Vzlétl z malého letiště na sever od Dakaru na rutinní let s poštou a nejnütnějšími zásobami pro oázu Al-Kebíri. Nenadálá silná pouštní bouře ho však zahrnala hluboko do nitra Sahary. K dovršení smůly selhal vzduchový filtr, který měl být již dávno vyměněn. Jemný písek způsobil zadření motoru. Následovalo rychlé a ne zrovna perfektně zvládnuté nouzové přistání. "Tak a to je konec", blesklo mu hlavou. Po chvíli, když zjistil, že nemá nic zlomeného, zvolna se postavil a začal zkoumat letadlo. Bylo k nepotřebě. Názrazem se rozbily přístroje i vysilačka a tak naděje zhasla hned v zárodku. Podíval se na hodinky. Přes prázdný displej se táhla prasklina. Mezi rozbitými bednami našel dvě láhve minerální vody a něco jídla. Do tlumoku si přibalil ještě deku a signální pistolí. Snažil se odhadnout, kam ho mohla bouře zahrnat. Nakonec se rozhodl, že by měl vyrazit na jihozápad. Podle polohy slunce odhadl směr a vyrazil pomalým vrávoravým krokem. Teprve teď si uvědomil, že ho bolí nejen hlava, ale i levá noha. Chůze v poušti je velmi namáhavá, nejen proto, že se vám boří nohy do písku, kolem je rozžhavená nehybná výšeň, ale zejména proto, že nevidíte konkrétní cíl cesty. Zvolna se měnící horizonty se podobají jeden druhému jako vejce vejci. Ještě v poledne měl pocit, že to zvládne. Lehce pojedl, odměřil si trochu vody a odhodlaně vyrazil na další cestu. Krize přišla před soumrakem, když za jednou dunou narazil na své vlastní stopy. Chodí tedy dokola. Toto zjištění ho připravilo o zbytek sil. Klesl v zoufalství na zem a zanedlouho vyčerpán usnul. Zdálo se mu, že je ve svém domku v Dakotě v kruhu své rodiny. Zrovna večereli, když prudký závan větru rozevřel okenice a do místnosti vlétl chladný severák s několika vířícími vločkami sněhu. Probudil se do reality a uvědomil si, že se třese zimou. Nad sebou uviděl nehybné, zářící hvězdy. Zahrabal se do písku a snažil se znovu usnout, ale sen se již nevrátil. Probudilo ho až ostré slunce, které stálo již vysoko nad obzorem. Pozřel něco potravy,

ale neměl sil vyrazit na další cestu. Pohled na své dvoje, sbíhající se stopy přicházející od dalekého obzoru prohluboval jeho beznaděj. Snad stokrát si říkal, že musí jít dál, ale jeho svaly ho odmítaly poslechnout. Z jeho letargie ho vytrhlo podivné bzučení a chvění. Přicházelo ze všech stran a vyvolávalo v něm neklid. Marně pátral po jeho zdroji, byl v celém okolním prostoru. Náhle padl jeho pohled směrem k obzoru a nevěřil svým očím. Tam, kde byl ještě před chvílí jen nekonečný oceán písku bylo vidět v dáli oázu. Obraz byl tak jasný, že měl pocit, jak v tetelícím horkém vzduchu rozeznává koruny jednotlivých palm. Jako v transu vstal, přehodil přes rameno svůj batoh a vydal se spásným směrem. Necítil bolest ani únavu a směřoval tím jediným směrem, který znamenal život. Když slunce překonalo zenit a začalo se pomalu opět sklánět k obzoru, uvědomil si, že za celou dobu pochodu nepozřel sousto, ani doušek vody. Zhltl dva suchary a pomalu vypil asi dvě deci minerálky. Neustále však s obavami sledoval svůj spásný cíl, aby mu zatím nezmizel. Oáza byla na svém místě, jen vzdálenost mu připadala stále velká. Vydal se na další cestu. Když se ohromně rudé slunce dotklo obzoru, uvědomil si, že už chvíli nevidí svůj cíl. Zmateně se rozhlížel, ale obzor byl proti slunečním paprskům příliš blyštivý a změněný dlouhými jazyky stínů, aby vněm bylo možné rozeznat něco konkrétního. Jeho odhodlání bylo náhle to tam. "Co když se plahočím za fatou morgánou?", pomyslel si. Na další cestu nebylo ani pomyšlení, kam by měl vlastně jít? Lehli si do horkého písku a jeho vědomí po chvíli zastřel spásný spánek.

Spal klidně a probudilo ho až ranní slunce. Svým prvním pohledem pečlivě prozkoumal obzor kolem sebe, ale obklopoval ho jen písek. Hořce se pousmál "Tak už mi to leze na rozum. Mám-li umřít tak proč se plahočit, na svůj osud můžu klidně počkat tady". Lehké zaskřipání se ozvalo za jeho hlavou. Otočil se a uviděl černého pouštního pavouka necelý metr od své hlavy. Instinktivně se převálil a vztyčil na kolena. Pavouk byl asi čtyři centimetry dlouhý a nejevil známky neklidu. Hlavou mu proběhly všechny zkazky o smrtelně jedovatých pavoucích, které četl v bulvárním tisku a napadlo ho, že možná přichází ukončit jeho trápení. Pavouk mohl být nebezpečný, ale neprojevoval známky nepřátelství a spíše se zájmem kolem něho pobíhal. Byl první živou bytostí se kterou se na své nedobrovolné pouti setkal a tak se po chvíli spřátelili. Muž vděčný za společnost uprostřed pustiny a pavouk překvapený nenadálým setkáním s tvorem, který se vymykal jeho instinktivní genové zkušenosti. Snad hodinu pobíhal pavouk kolem sedícího muže zkoumal a odmítal drobtý potravu, kterou mu muž nabízel, jakoby chtěl naznačit, že oba patří do příliš rozdílného světa. Náhle muž ucítil ono známé chvění prostoru. Byl překvapen, že také pavouk okamžitě zareagoval. Přestal bezcílně rejdít kolem a na několik sekund strnul v nehybnosti. Potom náhle prudce vyrazil a téměř po přímkové dráze spěchal směrem od muže. Muž zklamaně sledoval vzdalujícího se pavouka, až jeho zrak padl na obzor. Byla tam opět. Jeho oáza se třpytila v mihotavém slunci a zvala ho do své spásné náruče. Poslušně se vydal na další pochod. Situace předešlého dne se opakovala s tím rozdílem, že muž dojezdil poslední suchar a vypil poslední doušek vody. Když viděl svůj cíl, byl odhodlaný a necítil únavu. Vždy, když ho ztratil, vrátila se beznaděj a nahromaděná únavu. Ráno se probudil a bolelo ho celé tělo. Lomcovala jím horečka a jeho okoralá ústa šeptala jedno jméno: "Lucy". Jeho žena byla však tisíce mil daleko a ani kdyby ho slyšela, mu nemohla nijak pomoci. Jeho zmučená mysl si neuvědomovala, že v Dakotě je ještě hluboká noc a představoval si, jak sklízí čerstvou zeleninu v jejich zahrádce a vaří oběd. Zbytek vědomí si připomněl smutnou realitu, že už nejen nikdy nechutná její výbornou bramborovou

polévku ale ani jakékoliv sousto potavy. Přišlo mu to líto a uvědomil si, co všechno v životě měl a nestačil udělat. Jak se pomalu a nezadržitelně blížil konec i životní priority nabývaly jiných obrysů. Jak nicotný byl teď společenský úspěch a peníze, které ho sem vlastně přivedly. Toužil jen po jistotě a bezpečí.

Nad malou prohlubní, kde muž ležel, zavířil lehký vánek. Písečná zrnka zarezonovala v skřípavém akordu, kterému rozuměly jen křemenné struktury a vyslala signál, který nezůstal bez odpovědi. Jemné chvění prolétlo pustinou a vyvolalo náhlý pocit bázně a pokory ve všech bílkovinných bytostech, nalézajících se v oblasti.

Muž již necítil bolest a byl ve svých představách daleko odsud. Viděl před sebou břehy jeleního jezera v daleké domovině a slyšel báječné šplouchání dovádějících vln. Když soustředil svůj pohled, uviděl na břehu malý člun a známou postavu, jak pomalu odráží od břehu a míří do dále. "Proboha Lucy, tady jsem, neodcházej", šeptaly jeho rty. Z posledních sil vytrhl z batochu signální pistolí a vystřelil světlici. Lod'ka však plula dál a muž omdlel.

Malá karavana, čítající pět velbloudů a tři muže si pomalu razila cestu pouští. Dopravovala zásoby do oázy Al-Kebírí a mladý poručík, který ji vedl se již těšil na zasloužený odpočinek, protože do cíle mu zbývaly pouhé tři míle. Ráz krajiny signalizoval blízkost životodárné vody a sem tam se již objevovaly trsy pouštní trávy a bodláků. I důstojně a nezúčastněně krácející velbloudi, jako by cítili blízkost oázy, přidali do kroku. Když k nim dorazil vánek a jemné chvění jejich chování se změnilo. Karavana se spontánně zastavila. Velbloudi neklidně podupávali a pofkávali. I mladý poručík se neklidně rozhlížel a hledal příčinu. Do nastalého ticha se náhle ozval suchý třesk výstřelu a nad sousední dunu vzlétla ostře rudá světlice. Poručík se pohledem domluvil se seržantem a zamířili k nízkému hřebenu. Když vystoupali na vrchol duny, spatřili pod ní nehybně ležící tělo muže a vedle jeho ruky signální pistolí.

Lékař v oáze mu poskytl první pomoc, infúze doplnila chybějící vodu a muž nyní tvrdě spal. Poručík se v baru bavil s pilotem přivolané záchranné helikoptéry, který byl vyslán k vyhledání vaku letadla pro poštu a k odvozu nalezeného pilota. "Víte, co nikdy nepochopím?", obrátil se k poručíkovi. "Sledoval jsem jeho stopy od vaku až k místu, kde jste ho našel. Prvních šest mil jsou naprosto chaotické, jak bloudil. Ale potom směřují téměř naprosto přímo k oáze. Jako by ho vedla nějaká neviditelná síla. To jsem ještě ve své praxi neviděl". Poručík se pousmál, dopil svůj drink a dodal "Alláh je nevyzpytatelný".

Venku na Saharě právě zapadalo slunce. Písečné přesypy sdílely svoji nahromaděnou energii a zvolna se připravovaly na noční vesmírnou komunikaci. Jejich infrazvuky se nesly do dálky a zvěstovaly poselství, že i dnes byl *Rád* ve všech sounáležitostech zachován.

VH

Itálie doma

Žena mě tuhle o víkendu ráno přivítala větou „Tak dneska bude u nás Itálie“. Zatrulo mi a rychle jsem zpytoval své svědomí, co jsem mohl provést a na co jsem zapomněl. Nic mě však nenapadlo. Žena se naštěstí usmála a povídá „No, dal jsi mi přece k vánocům tu velkou italskou kuchařku“. Ano, těžiště každého manželství se s lety postupně přesunuje z ložnice do kuchyně. Jistě k tomu přispěla i renovace kuchyně před pár lety. Její účel jsem zprvu vůbec nechápal, a když řemeslníci zbourali stěnu mezi kuchyní a koupelnou, propadl jsem beznaději, že byt už sotva kdy může být tím útulným útočištěm. Ale když se nainstalovala nová kuchyňská linka, obložení keramikou, malý bufetový pultík a nové lino, musel jsem uznat, že nová kuchyň je krásná a pohodová. Žena v ní také čím dál tím raději vaří. A já jím a tloustnu. Těm dobrotám se prostě nedá odolat. Moje žena si oblíbila zejména italskou kuchyni. Jestliže kdysi byla jejím synonymem pizza, tak teď to jsou i desítky různých těstovinových specialit. Teplých i studených těstovinových salátů. Postupně jsem vzal na milost chuť oregana a zamiloval si tu středomořskou paprikovo-česnekovou příchuť. Žasnu nad tvarovou a někdy i barevnou fantazií italských těstovinových designérů a uměním své ženy. Víím, že když těstoviny, tak jediné Panzani, protože ty nikdy nelepí. A také, že kečup si na takové dobroty může dávat jen nelatinský barbar. Víím, co je mozzarella,

mascarpone, ricotta a zvykl jsem si na ostřejší chuť parmazánu. Dokonce sušíme v létě i rajčata. Jsou výborná, aromatická jen tak k vínu nebo pak naložená v olejovém nálevu. Ale nejsme nekritičtí italofilové a ty dobroty klidně zapíjíme kalifornským nebo moravským vínem nebo i českým pivem. Takže Itálie doma se nebojím, ba naopak vítám ji. Stejně tak Čínu, Thajsko nebo jinou část světa.

Z knihy "Vše, co jsem v životě potřeboval vědět mi pověděla má žena".

Původ názvů některých firem

Některé názvy firem jsou tak vžité, že nás ani nenapadá, na základě čeho vznikly:

Barum - s výrobou pneumatik začal v Otrokovicích už ve 20. letech Tomáš Baťa. V roce 1945 vznikl sloučením tří velkých gumáren Baťa-Rubena-Matador (a z jejich prvních písmen) podnik Barum.

ETA - zkratka "elektrotechnické aparáty". Původně nesla firma, kterou založil podnikatel Jan Prošvic v roce 1943, značku ESA (Elektrotechnická akciová společnost). Od roku 1950 do 1996 se firma jmenovala ELEKTRO-PRAGA Hlinsko.

Jawa - počáteční slabiky - Janeček-Wanderer. Český technik a průmyslník František Janeček se v polovině 20. let minulého století rozhodl vyrábět motocykly. Licenci na jejich výrobu zakoupil od německé firmy Wanderer.

Hamé - slovo Hamé ve staroirštině znamená "domov"

Kenvelo - původně Himi's Jeans po svém zakladateli, kterým je Dany Himi. V roce 1995 se firma rozhodla pro změnu názvu. Manažeři ale nebyli schopni dohodnout se a při poradách se nejčastěji ozývala slova "ken" (heberejsky ano) a "lo" (hebrejsky ne). Tak vzniklo jméno *Kenvelo* (ano a ne).

Tesla – nemá nic společného s Nikolou Teslou, ale je to zkratka "Technika slaboproudá".

Orion - původní název čokoládovny zněl "První česká továrna na orientálské cukrovinky na Královských Vinohradech, A. Maršner." První pokusy s výrobou cukrovinek prováděli manželé Maršnerovi už roku 1889. Ve 20. letech firma převzala do loga i názu souhvězdí Orion.

Tonak - jméno firma J.Hückel a synové změnila po znárodnění zkrácením slov továrna na klobouky.

Lego - z dánského "leg godt", což se dá přeložit jako "hrajte si dobře!"

Oriflame - "zlatý plamen". Tak se ve středověku označoval purpurový prapor, kterému dal své pozhnání mnich. Pod touto zástavou pak francouzští králové bojovali. Po prohrané bitvě u Agincourtu, která byla součástí stoleté války, se zástava přestala používat. Zůstalo jen jméno.

Všeobecně nevzdělaná mladá generace

Také jste zděšení, když se zeptáte své ratolesti na nějaké významné datum z historie nebo kulturní pojem? Většinou to odbudou žertovnou nadsázkou a zůstanou „cool“. Vidět je to i na znalostních soutěžích, i těch zábavných, jako „Nikdo není dokonalý“. Starší lidé se dovedou orientovat, ale mladí plácají neuvěřitelně hloupostí. Ne, že by byla znalost historických dat, vyjmenování děl hlavních autorů nebo znalost významu cizích slov vrcholem vzdělanosti, ale přece jenom je v nás už od dob Marie Terezie zakořeněno, že nějaký všeobecný přehled by měl. Abych světu mohl porozumět, měl bych ho aspoň trochu znát. Evropa, zvláště ta francouzská a německá si potrpěla na univerzální vzdělání a i my jsme byli její součástí. Pak nás léta totality a nedostatku ještě vyškolila v nezbytné improvizaci a připravila o pracovitost. Zcela jinak se na vzdělání dívají pragmatičtí Američané. Pryč s balastem, učít se jen to, co mě uživí a co na tom, že mi dělá potíže najít na mapě Německo nebo Ukrajinu. Co neumím, si najmu. Paradoxně se k naší podvědomé nelibosti zdá, že úspěšnější částí světa se ale stává ta, která se více specializuje. Informací a vědomostí je už tolik, že je

není možné udržet v jedné hlavě a na důležitosti nabývá to o existenci informace vědět a znát, kde ji najdu. A tak moderní vzdělanec musí také být manažerem informací. I když se týmový vývoj stal nutností, tak přesto nový nápad musí vzniknout v jedné šikovné hlavě, aby bylo co vyvíjet. Nový nápad přijde zpravidla jen, když je na něj „zaděláno“ a byly nashromážděny dostatečné informace a jedinec se s nimi chvíli potrápil. Má-li být nápad revoluční, nestačí jen úzký úhel pohledu, ale přehled sousedních oborů se stává velkou výhodou. Tak se oklikou zase dostáváme k všeobecnému vzdělání a ti, kteří chtějí být na špici, by ho neměli opomíjet. Ostatně, jako ve většině lidských činnostech platí ono univerzální „zlatá střední cesta“. A tak vstřebávejte informace, protože nikdy nevíte, kdy se vám budou hodit.

Potrapte své neurony!

Představte si, že chcete příteli poslat poštou něco cenného. Máte na to krabičku, která je dostatečně velká, a na kterou lze připevnit několik zámeků. Zámeků máte oba dostatek, ale problém je, že nemáte klíč od zámku toho druhého.

Jak dostanete k příteli cennost, aby neputovala nezamčená? Poslat klíč jen tak nepomůže, mohl by ho někdo zkopírovat. *(řešení je na konci)*

Nevážně o původu názvů

Exteriér

Když vdova Hudáčková utrápila a pochovala svého manžela velkouzenáře, pořídila si jako útěchu středního teriéra. Každé nedělní dopoledne se scházela na Kampě s ostatními členkami dámského kynologického spolku, kde si navzájem předváděly, jak mají svoje miláčky vycepané. Tak to šlo několik let, až jednou po vánocích se milý teriér rozhodl následovat pana velkouzenáře. Následující neděli přišla vdova Hudáčková na Kampu bez psa, ale s novým hnědým kožešinovým límcem a štuclem. Ihned byla středem zájmu svých zvědavých a poněkud klepavých kolegyně. „Teda Hudáčková, takhle je lepší, než za živa. Moc jim to sluší, ten jejich ex-teriér je moc šik“. No a od té doby se v lepší společnosti říká vizáži exteriér.

Vyvést z míry

Ještě před první světovou válkou pracoval v krušovickém pivovaru sládek Houba. Svému řemeslu rozuměl výtečně, ale jeho prokletí bylo v tom, že hořkému moku holdoval až příliš. Možná to bylo už v tom jménu. Po jedné sobotní pitce ho nenapadlo nic lepšího, než že půjde zkontrolovat poslední várku. Tak dlouho se motal ve varně, nahýbal se sem, ochutnával tady, až spadl do velké míry, do které se odvažovaly suroviny a přísady na novou várku. Marně volal a snažil se vylézt ven. Našli ho až druhý den ráno mládci, kteří ho vyvedli ven. Bylo z toho velké veselí a ještě po letech se při pivě vyprávělo, jak sládko Houbu museli vyvést z míry. Ten to vždy nerad slyšel a býval celý nesvůj, když se přetřásal jeho poklesek. A tak se začalo říkat „Ty se tváříš, jako vyvedenej z míry“.

Řešení úlohy: Zamknete předmět do krabičky, pošlete ho příteli. Ten přidá na krabičku svůj zámek a pošle ji vám. Vy svůj zámek sundáte, pošlete opět příteli a on jen sundá svůj zámek....

A slovo závěrem

Jestli mě neštvete úroveň naší politické scény? Štve a to napříč celým spektrem. Je to tristní, ale zase se tak nedivím. Kdo je šikovný, živí se v ekonomické sféře. A s úlevou si říkám, no aspoň už nejde o život, zavírání do vězení či odpírání vzdělání dětem odpůrců. Přes všechnu tu žumpu kolem a neschopnost dohody o důležitých národních zájmech máme základní svobody a nežijeme si zas tak špatně. O naší životní úrovni naštěstí nerozhodují politici, ale práce tisíců drobných či větších firem. A pak taky mezinárodní ekonomická situace, protože jsme exportní ekonomikou. Ta situace se nevrbí zrovna do růžova, tak možná volte na vánoce letos skromnější dárky.